

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Z. V., narozený X, bytem X,
zastoupený: JUDr. Jan Jiříček, advokát se sídlem Legionářů 947/2b,
182 00 Praha 8,

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,
se sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 28.3.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2019 č.j. PK-DSH/900/19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 28.3.2019** soudu doručenou prostřednictvím datové schránky dne 30.3.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2019 č.j. PK-DSH/900/19, kterým bylo rozhodnuto ve věci žalobce tak, že podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), se mění rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn, přestupkového oddělení, sp.zn. PO 10309/2018, přest. č. 253/2018/PD ze dne 17.12.2018 (dále jen

rozhodnutí správního orgánu I. stupně), kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen **zákon o silničním provozu**), v souvislosti s porušením § 4 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 27 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a zároveň byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000,- Kč, tak že: ve výroku rozhodnutí se slova „pokuta v částce 27 000,- Kč“ nahrazují slovy: „pokuta v částce 25.500,- Kč“. Podle § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

2. **V obsáhlé žalobě** žalobce zejména namítal, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, když jeho rozhodnutí odporuje požadavkům v § 68 odst. 3 správního řádu a správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly v rozporu s § 3 správního řádu. Sporná je především skutková otázka, jelikož nebylo spolehlivě prokázáno, jak ke střetu došlo. Důkazní prostředky využitě při rozhodování nemohou jednoznačně prokázat spáchání přestupku žalobcem. Aby skutek mohl být kvalifikován jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, musí být dokazováním zjištěno, že jsou naplněny všechny znaky jeho skutkové podstaty, a to i podle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalovaný konstatoval, že z uvedených svědeckých výpovědí vyplývá, že poté co pan X vystoupil z vozidla autoškoly a přistoupil k vozidlu žalobce, probíhala mezi žalobcem a panem X vzájemná komunikace, kdy pan X nejdříve stál před vozidlem žalobce. Tvrdí, že provedené důkazy vyvracejí skutkovou verzi žalobce, že k rozjetí vozidla došlo v důsledku úleku způsobeným úderem žalobce do kapoty vozidla, kdy pana X neviděl. Žalobce uvedl, že nikdy netvrdil, že si do vozidla udeřil sám, nýbrž to byl pan X, který udeřil do vozidla žalobce. Také nešlo o přistoupení pana X k vozidlu. Pan X k vozidlu přiběhl a celá situace po jeho vystoupení z vozidla autoškoly do rozjezdu vozidla žalobce trvala pouze několik vteřin. Dále ke svědeckým výpovědím žalobce uvedl, že výpověď paní X je zcela nevěrohodná, jelikož zásadní tvrzené skutečnosti byly vyvráceny nejen výpověďmi ostatních svědků, policejní relací včetně zákresu postavení vozidel, ale i samotným poškozeným. Následně žalobce poukázal na svědeckou výpověď pana X, který dle jeho názoru neměl dostatečně dobrý výhled na situaci, o čemž vypovídá i to, že vypověděl, že se pan X z vozovky odplazil, s čímž nekorespondují výpovědi ostatních svědků, a to včetně pana X. Stejně tak z ostatních svědeckých výpovědí (kromě výpovědi svědkyně X) vyplývá, že pan X nestál před vozidlem, jak uvedl svědek X, ale v pravé přední části vozidla a také, že pan X neudeřil do vozidla dvakrát nýbrž jednou, čemuž odpovídají stopy na vozidle zaznamenané Policií ČR. K těmto stopám se žalovaný vyjádřil tak, že se plně ztotožňuje s argumentací správního orgánu I. stupně, který uvedl, že množství ran rukou do vozidla žalobce není podstatné. S tím však nelze souhlasit, vše se odehrálo v několika vteřinách, kdy rozjetí vozidla bylo přímým následkem udeření do kapoty vozidla. Pokud by poškozený do vozidla udeřil vícekrát, tak by žalobce jistě měl čas pana X zaznamenat, toto se však nestalo. Výpovědi svědka X ani svědkyně X se také neshodovaly se stopami zjištěnými policií ČR a ani dalšími svědeckými výpověďmi. Nelze tedy souhlasit s odvolacím orgánem, který uvedl, že svědecké výpovědi korespondují s dokumentací, jelikož výpovědi jsou s touto dokumentací v rozporu. Následně žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 28.2.2008 sp.zn. 5 As 32/2008, rozhodnutí Nejvyššího soudu (dále **NS**) ze dne 6.9.2001 sp.zn. 3 Tz 182/2001 a nález Ústavního soudu ze dne 31.5.2016 sp.zn. III. ÚS 2065/15 (N 96/81 SbNU 565). Žalobce také namítal, že důkazy si v mnoha

případech protiřečí, kdy není zcela jasné, který důkaz pravdivě poukazuje na skutkovou situaci a také, kdy správní orgán další důkazy (jako kupříkladu zprávy policie ČR) nesprávně zhodnotil. Žalovaný se nevypořádal se všemi důkazy, kdy si mnohé navzájem odporují, nehodnotil je v jejich logické souvislosti s přihlédnutím ke všem okolnostem, krátkosti nehodového děje a postavení jednotlivých vozidel včetně postavení svědků v době střetu. Pokud žalovaný hodnotil důkazy, tak výhradně v neprospěch žalobce, aniž tomu obsah důkazů odpovídal, rozpory v důkazech a zejména svědeckých výpovědí se nezabýval, v zásadě pominul i důkazy zpracované Policií ČR na místě dopravní nehody. Žalobce tedy jako hlavní nedostatek napadeného rozhodnutí shledal v tom, že správní orgány tvrdí, že je prokázáno, že žalobce musel pana X před úderem do vozidla vidět. Toto nelze mít za prokázáno na základě žádného z provedených důkazů. Jakoukoliv námitku uvedenou v odvolání však odvolací orgán zamítl jako irelevantní či nedůvodnou na základě toho, že považuje to, že žalobce viděl pana X před tím, než mu udeřil do vozidla. Druhým hlavním nedostatkem v právním posouzení věci žalobce viděl především to, že správní orgány nezhodnotily časový sousled událostí. Šlo o několik vteřin, kdy pan X přiběhl k vozidlu, udeřil do něj a žalobce povolil nohu na brzdě a jeho vozidlo se rozjelo. V tomto časovém rámci nebylo možné, aby žalobce zdárně uviděl pana X před tím, než mu udeřil do vozidla. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie plné moci a ostatní listinné důkazy).*

3. **Žalobce společně s žalobou také požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.** Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 6.5.2019 č.j. 17 A 63/2019-47.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7.3.2019 č.j. PK-DSH/900/19** bylo ve věci žalobce rozhodnuto tak, že podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se mění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 27 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a zároveň byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč, tak že: ve výroku rozhodnutí se slova „pokuta v částce 27 000,- Kč“ nahrazují slovy: „pokuta v částce 25 500,- Kč“ (výrok I.). Podle § 90 odst. 5 správního řádu se ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdilo (výrok II.).
5. **Z odůvodnění napadeného rozhodnutí** vyplývá, že dne 7.6.2018 v době okolo 9:58 hodin, na křižovatce silnice I. tř. č. 26 a místní komunikace v obci Horšovský Týn, křižovatka ulic Na Přeložce a Dvořákova, se žalobce jako řidič motorového vozidla Mercedes, RZ X, nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, a s vozidlem se rozjel ve chvíli, kdy v blízkosti přední části jeho vozidla stál pan X, nar. X, trvale bytem X 114. V důsledku jeho jednání došlo ke střetu vozidla s panem X, který při dopravní nehodě utrpěl zranění. Žalovaný uvedl, že odvolací námitky žalobce se ve své podstatě dotýkaly způsobu hodnocení provedených důkazů a z nich vyvozených příslušných skutkových závěrů. K tomu žalovaný mimo jiné uvedl, že posuzuje proces dokazování i proces hodnocení důkazů toliko, zda správní orgán I. stupně postupoval v hranicích vymezených zásadou volného hodnocení důkazů a zda nelze mezi vyslovenými skutkovými závěry a provedenými důkazy konstatovat extrémní rozpor, nepodloženost závěrů provedenými

důkazy, popřípadě libovůli správního orgánu I. stupně. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy pak musí být patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán I. stupně za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný dále konstatoval, že dle § 3 správního řádu „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*“. Správní orgán I. stupně za tímto účelem provedl důkazy, přičemž po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je skutkový stav věci dostatečně zjištěn, s čímž se žalovaný plně ztotožnil. Správní orgán I. stupně v napadeném odůvodnění popsal, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil. Rozhodné pro věc bylo prokázat, že žalobce mohl pana X před střetem pozorovat po určitou dobu a vyvrátit skutkové tvrzení žalobce, že k rozjetí vozidla došlo v důsledku úleku způsobeným úderem žalobce do kapoty vozidla. Za důležité důkazy pro hodnocení skutkového stavu považoval žalovaný výpověď svědků - pana X, pana X - spolujezdce žalobce, pana X, pana X, pana X, paní X a vyjádření žalobce.

Žalovaný se zabýval svědeckými výpověďmi, ze kterých vyplynulo, že poté, co pan X vystoupil z vozidla autoškoly a přistoupil k vozidlu žalobce, probíhala mezi nimi vzájemná komunikace, kdy pan X nejprve stál před vozidlem žalobce. Provedené důkazy tedy vyvrací skutkovou verzi žalobce, že k rozjetí vozidla došlo v důsledku úleku způsobeným úderem žalobce do kapoty vozidla, kdy on pana X neviděl. Svědecká výpověď pana X vyvrací skutečnost, že pan X přistoupil k vozidlu v mrtvém úhlu, kdy pana X nemohl pozorovat ani z okénka spolujezdce, neboť vypověděl, že jako spolujezdec žalobce pozoroval pana X přicházejícího zpoza kabiny vozidla autoškoly, přičemž slyšel, jak pan X křičí. Ve věci tedy bylo nepochybně zjištěno, že žalobce mohl pana X vidět nejen přicházet k jeho vozidlu, ale mohl jej vidět i následně, kdy pan X stál před vozidlem žalobce. K námitce žalobce, že svědkyně X nemohla situaci pozorovat, žalovaný uvedl, že svědkyně vypověděla, že ve výhledu nic nebránilo, přičemž její výpověď v důležitých bodech koresponduje s provedenými důkazy. Provedené svědecké výpovědi zároveň korespondují s fotodokumentací, kdy se žalovaný plně ztotožnil s argumentací správního orgánu I. stupně týkající se otisku ruky uvedené na str. 10 napadeného rozhodnutí. Nelze se ztotožnit s námitkou žalobce, že se správní orgán I. stupně nezabýval tím, že pan X stál sice v přední části, ale u jeho pravého kola. Správní orgán I. stupně uvedl, že vzhledem k provedeným důkazům je vyloučeno, že by žalobce pana X neviděl. Žalobce se nemůže zbavit odpovědnosti za přestupek ani poukazováním na protiprávní jednání (či nečekané, zkratkovitě, nesvědomité, iracionální chování) pana X. Předmětem řízení je skutek žalobce, který se s vozidlem rozjel ve chvíli, kdy ohrozil pana X, který u jeho vozidla stál, přičemž bylo prokázáno, že jej před tím mohl pozorovat. Není tedy na místě zjišťovat možnosti pana X odvrátit střet v situaci, kterou vyvolal sám žalobce, navíc je třeba dodržovat princip odděleného posouzení viny. Za zjištěného skutkového stavu se nelze domáhat ani principu omezené důvěry, neboť bylo prokázáno, že žalobce mohl pana X pozorovat několik sekund před střetem, a tedy žalobcem citované rozsudky na nyní projednávanou věc nedopadají.

K tomu, co způsobilo pohyb vozidla, žalovaný uvedl následující. Je pravdou, že v průběhu správního řízení žalobce ve svém písemném vyjádření ze dne 27.11.2018 uvedl, že

neočekával, že do křižovatky vběhne chodec a proto se lekl a povolil nohu na brzdu po úderu. Z daného vyjádření žalobce není seznatelné, že „povolení nohy na brzdu“ způsobené úlekem, zapříčinilo rozjezd vozidla. Blíže se k důvodu rozjetí vozidla žalobce před správním orgánem I. stupně nevyjádřil. Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že se přestupku dopustil žalobce. Pana X mohl před střetem po dobu několika sekund pozorovat, přičemž se nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrozil jeho zdraví.

Žalobce dále namítal, že právní orgán I. stupně sice uvedl jako přitěžující okolnost, že se žalobce dopravních přestupků dopouští opakovaně, když za poslední dva roky jsou v evidenci dva takové záznamy, avšak nezhodnotil to, že uvedené dva přestupky byly spáchány dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. První z uvedených přestupků se stal 9.6.2016 a žalobci byla uložena pokuta ve výši 100,- Kč a druhý se stal 17.12.2017 a byla za něj uložena pokuta ve výši 200,- Kč. Nelze proto dle žalobce spatřovat jakoukoliv spojitost mezi přestupkem, o němž bylo rozhodováno a předchozími přestupky. Dále správní orgán I. stupně jako přitěžující okolnost uvedl zranění pana X a k tomu žalovaný uvedl, že se plně ztotožňuje s hodnocením výpisu z evidenční karty řidiče správním orgánem I. stupně. Dva záznamy v kartě řidiče za poslední tři roky svědčí o nekázní žalobce v silničním provozu, což bylo nutné zohlednit jako přitěžující okolnost, neboť na žalobce nelze pohlížet jako na bezúhonného řidiče. Žalovaný se však již neztotožnil s tím, že správní orgán I. stupně posoudil k tíži žalobce, že svým jednáním způsobil panu X zranění, a navíc spekuloval, že nelze vyloučit, že pan X bude mít trvalé následky. Zranění je již totiž samo o sobě znakem kvalifikované skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu (fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví) a nelze je tedy považovat v rámci použité právní kvalifikace zároveň jako okolnosti přitěžující. Správní orgán I. stupně tudíž porušil zákaz dvojího přičítání, proto žalovaný snížil uloženou pokutu, přičemž takto uložené tresty považuje za přiměřené projednávané věci.

Závěrem žalovaný uvedl, že přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy podle § 89 správního řádu, a správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal dle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Byla zjištěna vada, která mohla být v odvolacím řízení zhojena, proto žalovaný rozhodl tak, že rozhodnutí v části změnil a ve zbytku potvrdil.

6. **Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný dne 24.5.2019** uvedl, že žalobce v žalobě namítal nezjištěný skutkový stav, přičemž obdobné námitky uvedl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále žalovaný uvedl, že se dostatečným a vyčerpávajícím způsobem k těmto námitkám vyjádřil v napadeném rozhodnutí, kde závěrem konstatoval, že na podkladě provedeného dokazování byl skutkový stav beze vší pochybnost zjištěn. Závěrem žalovaný setrval na svém rozhodnutí s tím, že s žalobními námitkami se již vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které v plném rozsahu odkázal, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.3.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 24.5.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle doručení datové zprávy bylo napadené rozhodnutí ze dne 7.3.2019 žalobci doručeno dne 7.3.2019.
8. **Podáním ze dne 3.6.2019 žalobce sdělil**, že nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání.

9. **Následně podáním doručeným dne 24.3.2020** zdejšímu soudu žalobce sdělil, že s ohledem na aktuální epidemiologický stav (vyhlášený nouzový stav v souvislosti s epidemií/pandemií koronaviru COVID-19) souhlasí s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání.
10. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
12. Dle **§ 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu** fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.
13. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona** při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.
14. Dle **§ 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu** řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.
15. Podle **§ 3 správního řádu** nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
16. Zdejší soud konstatuje, že námitky žalobce se týkaly zejména způsobu hodnocení provedených důkazů a z nich vyvozených příslušných skutkových závěrů. V daném případě bylo rozhodující prokázat, zda žalobce mohl pana X před střetem pozorovat po určitou dobu a vyvrátit jeho tvrzení, že k rozjetí vozidla došlo v důsledku jeho úleku způsobeným úderem pana X do kapoty vozidla žalobce. Pro hodnocení skutkového stavu byly mimo jiné zásadní svědecké výpovědi.
17. Ze svědecké výpovědi X (instruktor autoškoly) provedené dne 24.9.2018 vyplývá, že v předmětný den poté, co po levé straně vozidla autoškoly (nákladní automobil Iveco, r.z. X s označením autoškoly) řízené žákem autoškoly na hranici křižovatky zastavilo nějaké vozidlo, vystoupil z vozidla a šel říci řidiči (tj. žalobci) druhého vozidla, tj. osobního automobilu zn. Mercedes, r.z. X, že musí couvnout, jinak ho tam při odbočování doleva

ohroží. Vypověděl, že šel k přední části vozidla a mluvil s řidičem, kterému řekl, aby zacouval, jinak že ho tam vozidlo autoškoly „skřípne“, a on se ho ptal, proč nejedou, když je kamiony na hlavní pouštějí. Najednou se vozidlo rozjelo a pravým kolem mu přejelo pravou nohu.

18. Z výpovědi svědka X provedené dne 24.9.2018 vyplývá, že inkriminovaný den jel ve vozidle žalobce jako spolujezdec. Poté, co v prostoru před předmětnou křižovatkou stáli několik minut za nákladním vozidlem autoškoly, dospěli s žalobcem k závěru, že předmětné vozidlo má poruchu, proto se žalobce rozhodl vozidlo objet. Dále uvedl, že jakmile se dostali na úroveň vozidla autoškoly, zpoza kabiny tohoto vozidla vyšel nějaký člověk, který řval jako nepřítel. Co křičel, však neví. Také udeřil do jejich vozidla. Popsal, že tento člověk stál z pravé strany jejich vozidla, to pak nějak cuklo. Kontakt vozidla s předmětnou osobou neviděl. Na otázku právního zástupce, co si myslí, že bylo impulsem k tomu, že se jejich vozidlo rozjelo, odpověděl, že neví, asi žalobci sjela noha.
19. Z výpovědi svědka X provedené dne 24.9.2018 vyplývá, že v předmětný den seděl na prostřední sedačce mezi řidičem vozidla autoškoly a panem X. Dále vypověděl, že když stáli s vozidlem v prostoru před předmětnou křižovatkou, se pan X přes něj naklonil, podíval se na levou stranu jejich vozidla, vystoupil z vozidla a šel k vozidlu, které zastavilo po jejich levé straně. Začal řidiči něco říkat, uvedl, že na sebe s řidičem koukali a pan X pohyboval ústy, z čehož usuzoval, že spolu mluví. Zda žalobce něco říkal panu X, to nevěděl. Uvedl, že v té době stál pan X před přední částí vozidla před místem řidiče. Poté vozidlo asi dvakrát popojelo, vždy se posunulo jen o malý kousek a pan X se přesunul k pravé přední části vozidla. Poté dlaněmi několikrát bouchnul do kapoty vozidla, načež se vozidlo rozjelo, najelo do pana X, který spadl na zem.
20. Z výpovědi svědka X provedené dne 19.11.2018 vyplývá, že uvedeného dne byl řidičem vozidla autoškoly. Uvedl, že v době, kdy v prostoru předmětné křižovatky dával přednost vozidlům na hlavní silnici, se vlevo vedle jejich vozidla postavilo nějaké osobní auto. Vypověděl, že pan X vystoupil z vozidla, postavil se před osobní automobil a uhodil rukou do jeho kapoty a řekl "zařaď se zpátky". Auto se však nepohnulo, proto znovu uhodil do kapoty a znovu řekl "zařaď se zpátky". Jestli něco říkal i řidič vozidla, to neslyšel. Po druhé výzvě pana X se vozidlo rozjelo, přičemž jeho kola se stočila doprava, najelo na pana X a ten spadl do silnice. Na otázku, ve kterých místech u osobního automobilu pan X stál, odpověděl, že nejprve stál před středem přední kapoty vozidla, potom, při druhé výzvě, blíže pravému rohu vozidla.
21. Z výpovědi svědkyně X provedené dne 24.9.2018 vyplývá, že v inkriminovaný den byla spolujezdkyní pana X. Vypověděla, že v jednu chvíli slyšeli troubení. Poté Mercedes najel do protisměru a chtěl vozidlo autoškoly objet. Na hlavní silnici však kvůli provozu vjet nemohl. Z pravých dveří vozidla autoškoly vystoupil instruktor a postavil se před vozidlo Mercedes. Stál někde ve středu přední části vozidla a něco křičel, ale co křičel, neslyšela. Také dvakrát uhodil rukama do přední kapoty Mercedesu. Uvedla, že má za to, že poté vozidlo Mercedes malinko couvlo a následně najelo do instruktora, který spadl na silnici a Mercedes mu přejel nohy. Dále vypověděla, že jí ve výhledu nic nebránilo.
22. Svědek X při svědecké výpovědi provedené dne 24.9.2018 odkázal na výpověď, kterou učinil před Policií ČR. Z výpovědi, kterou jmenovaný učinil dne na Policii ČR, vyplývá, že když přijížděl k předmětné křižovatce, zařadil se za vozidlo autoškoly a vozidlo žalobce, přičemž zastavil před vjezd k obchodnímu domu COOP, aby umožnil výjezd a vjezd

vozidel na parkoviště k obchodnímu domu. Z jeho výpovědi dále vyplývá, že žalobce zatroubil, zřejmě na vozidlo autoškoly, asi aby jelo. Následně žalobce vozidlo autoškoly objel zleva a zastavil na hranici křižovatky, kdy zablokoval provoz na vedlejší komunikaci. V tu chvíli z vozidla autoškoly vystoupil z pravé strany muž staršího věku, zřejmě instruktor autoškoly, který šel před přední část vozidla žalobce a na řidiče rukou ukázal, aby se zařadil zpět za vozidlo autoškoly. Na to řidič nějak nereagoval a instruktor zůstal stát před vozidlem. Poté viděl, jak vozidlo zn. Mercedes dvakrát mírně popojelo vpřed jako na muže, který před vozidlem stál. Muž mu poté dvakrát otevřenými dlaněmi bouchnul do víka motoru vozidla, řidič Mercedesu na muže najel; ten padl na silnici před vozidlo a začal se na zemi šoupat ke straně, aby jej nepřjel. Svědek uvedl, že na celou dopravní nehodu měl dobrý výhled.

23. Z výpovědi žalobce provedené dne 24.9.2018 vyplývá, že v inkriminovaný den spolu s kolegou X projížděl Horšovským Týnem a u místní prodejny COOP chtěl odbočit na hlavní silnici doleva. Před křižovatkou stálo nákladní vozidlo s označením autoškoly a rovněž se chystalo odbočit na hlavní silnici. Za tímto vozidlem zastavil ve vzdálenosti několika metrů. Vozidlo autoškoly však stálo a po delší dobu nevyjíždělo na hlavní silnici, a to ani ve chvíli, kdy se vozidla jedoucí po hlavní komunikaci snažila vozidlo autoškoly na hlavní pustit. Jedno takové vozidlo poté odbočilo na silnici, po které ke křižovatce přijížděl žalobce, a protože zajíždělo k prodejně COOP, umožnil mu tam odbočit a musel couvat. Žalobce objel toto vozidlo zleva a zastavil na hranici křižovatky, kde chtěl odbočit doleva. Když se chtěl s vozidlem rozjet a najet na hlavní silnici, ozvala se najednou rána, které se lekl, a vozidlo popojelo asi 1 metr dopředu. Vzhledem k tomu, že vozidlo autoškoly stálo na přechodu, nepočítal s tím, že by komunikaci, ze které vyjížděl, mohl přecházet nějaký chodec. Až když se vozidlo pohnulo, všiml si pána, který byl u pravého blatníku jeho vozidla, a když vozidlem popojel, tak odcházel k vozidlu autoškoly. Žalobce popojel na hlavní komunikaci, ale pak si uvědomil, že tam stojí špatně, s vozidlem se otočil a zajel zpět na komunikaci, ze které na hlavní silnici vyjel. Pán, který byl předtím u jeho vozidla, seděl na nějakém betonu. Když za ním přišel, tak mu ukazoval, že má odřenou nohu a dost nevybíravým způsobem ho vyzýval, aby z místa odjel. Žalobce však na místě vytrval do příjezdu policistů.
24. Po zhodnocení uvedených svědeckých výpovědí vyplývá, že poté, co pan X vystoupil z vozidla autoškoly a přistoupil k vozidlu žalobce, probíhala mezi nimi vzájemná komunikace. Pan X zprvu stál před vozidlem žalobce, tudíž tato skutečnost tedy vyvrací tvrzení žalobce, že k rozjetí vozidla došlo v důsledku úleku způsobeným úderem do kapoty vozidla, když žalobce tvrdil, že pana X neviděl. Současně lze konstatovat, že svědecké výpovědi korespondují s fotodokumentací založenou ve správním spise pořizenou Policií ČR při šetření předmětné dopravní nehody.
25. Správní orgán za účelem dostatečného zjištěného skutkového stavu provedl důkazy a po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je skutkový stav věci zjištěn dostatečně, s čímž se soud plně ztotožňuje. Ve svých rozhodnutích správní orgány popsaly, které skutečnosti vzaly za prokázané, uvedly důkazy, o něž opřely svá skutková zjištění a také, jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídily.
26. Krajský soud dále považuje za vhodné uvést názor vyjádřený v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014 č.j. 5 As 126/2011-68, kdy bylo uvedeno, že „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ V nyní posuzované věci správní orgány

dostály tomuto požadavku, když podklady, které použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku.

27. Zdejší soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31.5.2012 č.j. 9 As 97/2011-138, ve kterém se uvádí, že *„Formulace povinnosti řidiče chovat se ohleduplně a ukázněně je velmi obecná a může zahrnovat množství předem nepředvídatelných situací či jejich kombinací. Dodržování této povinnosti vyžaduje neustálou pozornost a plnou koncentraci řidiče, což je zásadní předpoklad pro bezpečnou jízdu. Řidič je odpovědný za to, že provádí při jízdě pouze takové úkony, při nichž dokáže mít situaci na vozovce, včetně okolních vozidel a dopravního značení, neustále pod kontrolou.“* Žalobce byl povinen dle § 4 odst. 1 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu se mimo jiné chovat ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní a současně jako řidič byl povinen se plně věnovat řízení vozidla a sledovat situace v provozu na pozemních komunikacích. Ovšem na základě provedeného dokazování a zjištěného skutkového stavu se žalobce ohleduplně a ukázněně nechoval a tedy ohrozil svým jednáním jiného na zdraví.
28. Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že správní orgán vyslechl celou řadu svědků, kteří byli přítomni dopravní nehodě a popisovali ji v podstatě shodně, tudíž o závěrech o skutkovém stavu nevznikly po provedeném dokazování žádné pochybnosti, byť žalobce je opačného názoru.
29. K tvrzení žalobce, který vlastní řidičské oprávnění od roku 1980, tudíž se jedná o zkušeného řidiče, že k rozjetí vozidla došlo v důsledku „povolení nohy na brzdu“ způsobené úlekem, soud konstatuje, že vzhledem k tomu, že lze mít za prokázané dle výpovědí slyšených svědků, že žalobce mohl pana X po několik sekund před střetem upozorovat a též, že žalobce se jmenovaným komunikovali, lze tuto námitku žalobce považovat za zcela irelevantní.
30. Porušení zásady *in dubio pro reo* soud v daném případě neshledal, neboť tato zásada se uplatní právě jen v případech, kdy po provedeném dokazování o skutkovém stavu existují nadále pochybnosti. O takovou situaci se v dané věci nejednalo, neboť jak již bylo uvedeno, zavinění dopravní nehody s ublížením na zdraví ze strany žalobce bylo prokázáno.
31. Za zjištěného skutkového stavu se nelze domáhat ani principu omezené důvěry, neboť bylo prokázáno, že žalobce mohl pana X pozorovat několik sekund před střetem, a tedy žalobcem citované rozsudky NSS a NS na nyní projednávanou věc nedopadají.
32. Závěrem zdejší soud uvádí, že žalovaný se podrobně vyjádřil ke všem odvolacím námitkám žalobce, současně hodnotil všechny důkazy, popsal, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil, a to vše v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. V daném případě lze mít za prokázané, že žalobce musel pana X vidět, i když se jednalo o časový sousled událostí v rámci několika sekund.
33. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když ji důvodnou neshledal s ohledem na všechny shora uvedené rozhodné skutečnosti.

34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 31. března 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně